

(Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπουπάν' Θράκ. (*Αδριανούπ.) Μακεδ. κ.ά. ἀπεπάνω Κάρπ. ἀπ'άν' Ιμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπ'άν' Θεσσ. (Πορταρ.) ἀπαπάνω Καπ. (*Αξ. *Αραβάν. Τελμ.) ἀοπάνω Κάσ. Παξ. Σίφν. Σύμ. ἀουπάνω *Ηπ. Κάρπ. ἀουπάνου *Ηπ. *Ιωάνν. κ.ά.) Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀουπάν' *Ηπ. (Μακεδ.) Μεγίστ. ἀμπάνου *Ιθάκ. Λευκ. ἀγοπάνω *Ηπ. (Σχωρ.) ἀγουπάνω *Ηπ. (Τζαμαντ.) ἀχ'πάνου Στερελλ. (Εύρυταν.) ἀχ'πάν' Στερελλ. (Εύρυταν.) οὐ-πάνω *Ηπ. ἐπεπάν' Πόντ. (*Οφ.) *ποπάνω πολλαχ. *ποπά-νου Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Κονίστρ. *Ορ.) *πουπάνω *Ηπ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ά. *πουπάνου πολλαχ. βορ. ιδιωμ. καὶ Απουλ. (Καλημ.)

*Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω, παρ' ὃ καὶ πάνω. *Οτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ ὁ παρὰ Μαχαιρ. 1,462 (ἐκδ. RDawkins) τύπ. ἀπουπάνω. Οἱ τύπ. οἱ ἀρχόμενοι ἀπὸ ἀγ- καὶ ἀχ- ἔχουν τὸ γ εἰς χ κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὴν ἐκ. *Ο τύπ. ἀπ'φάν' ἐκ τοῦ ἀπ'πάν' κατ' ἀνομ.

1) Ἄνωθεν, ἐπάνωθεν, ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (*Αξ. *Αραβάν. Τελμ.) Πόντ. (*Ινέπ. Κερασ. Κοτύωρ. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Εφυγαν ἀποπάνω ἀπὸ τὸ βουνό. Κατέβηκε ἀπο-πάνω ἀπ' τὴν ταράτσα 'ς τὸ κατώει. Τὸ πῆρε ἀποπάνω ἀπ' τὸ τραπέζι. *Επεσε ἀποπάνω ἀπὸ τὸ δέντρο - ἀπὸ τῆ σκαλωσιὰ κοιν. Τέτοιο πρᾶμα δὲν ξελεῖβγεται ἀποπάνω 'πὸ τὸ σῶμα Κίμωλ. || Φρ. Φαίνεται ἀποπάνω του λυπημένος (ἐκ τῆς ἐμφα-νίσεώς του, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του) *Ανδρ. Δὲν ἔχει μὴδ' ἀπο-πάνω μὴδ' ἀποκάτω (οὔτε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ οὔτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων βοθηεῖται. *Επὶ πτωχοῦ) Κρήτ. *Ετοι ἤθελε *ποπάνου (ὁ Θεός) *Ορ. Νὰ σὲ πάη *ποπάνου καὶ *ποκάτου! (νὰ σὲ καταλάβῃ καὶ ἔμετος καὶ διάρροια) Σωζόπ. Νά 'ρτη *ποπάνω κάτω! (νὰ ἀνατραπῇ) Κύπρ. || *Ἀσμ.

*Ἐν ἦτον παλ-λαιοκάστελ-λον νὰ 'ρτη *ποπάνω κάτω αὐτόθ. Συνών. ἀποπανωθξό. β) Μετ' ἄρθρ., ὁ ἀνω-τέρω ὑπάρχων σύνηθ. : Τ' ἀποπάνω εἶναι τὸ καλύτερο. *Ερχεται ἀπ' τὴν ἀποπάνω γειτονιά. Κάθεται 'ς τὴν ἀποπάνω μερὰ κι ἀγναντεύει κάτω. γ) Προσεχῆς Σύμ. : *Η ἀπο-πάνω 'βδομάδα. 2) Ἄνω, ἐπάνω πολλαχ. : Φρ. Οὔτε ἀου-πάνω κορ'φή οὔτε κάτω ρίζα (ἐπὶ φυτῶν ἀναυξήτων καὶ μεταφ. ἐπὶ παιδίων) *Ηπ. *Ηβγεν κι ἀοπάνω (ὑπερίσχυσεν) Σύμ. || *Ἀσμ.

*Πουκάτω φόρησεν γρουσα, *πουπάνω γρουσταλ-λένα, τέλεια *πουπάνω φόρησεν μαῦρα σκοτεινιασμένα

Κύπρ. 3) Προθετικῶς ἄνωθεν τινος (α) Μετὰ γενικῆς κοιν. : Φρ. Τὸν ἔχω ἀποπάνω μου (μὲ ἐπιτηρεῖ ἐνοχλητικῶς). Κάθεται ἀποπάνω μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κορινθ. Τὸν ἔχ' ἀουπάνου τ' (ἐνν. τὸν διάβολον, ἦτοι ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ διαβόλου) *Ηπ. Τὸν πῆρι *πουπάνου τ' (κατέστη ἀλαζών) Μακεδ. (Κοζ.) (β) Μετὰ προσδιορισμοῦ διὰ τῆς προθ. ἀπὸ κοιν. : Φρ. Τὰ μυγάλα του τὰ 'χει ἀποπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του (ἐπὶ ἀνοήτου). Τὸν ἔχω ἀποπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου (τὸν τιμῶ καὶ ἀγαπῶ). Τὸν ἔχω ἡ κάθεται ἀποπάνω μου (μὲ ἐπιτηρεῖ ἐνοχλητικῶς). (γ) Μετὰ προσδιορισμοῦ διὰ τῆς προθ. 'ς *Ηπ. κ.ά. : Εἶν' ἀουπάνου 'ς τὸν καιρὸ του (εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του) *Ηπ. 4) Χρονικῶς, κατόπιν ἄλλου τινὸς σύνηθ. : Πίνει νερὸ ἀποπάνω ἀπ' τὸ κρασί - ἀπ' τὸν καφὲ κττ.

ἀποπανωγόμαρο τό, ἀμάρτ. *ποπανωγόμαρον Κύπρ. *πουπανωγόμαρον Κύπρ.

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. γομάρι. Τὸ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ σώματος πρόσθετον βάρος παρὰ τὰ ἐκατέρωθεν ἐξηρτυμένα : *Ο γάδαρος 'εν σών-νει

καὶ βάλ-λεις του καὶ *ποπανωγόμαρον ; Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανωγόμαρο.

ἀποπάνωθεν ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ποπάνωθεν Κύπρ. ἀπεπάνθεν Πόντ. (*Οφ.) ἀμπάνουθε *Ιθάκ. ἀποπανοῦσε Τσακων.

*Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνωθεν. *Ἄνωθεν, ὑπεράνω τινὸς ἐνθ' ἀν. : *Εμμε θ' ἀρχινίσωμε ἀποπανοῦσε Τσακων. || Αἰνιγμ. *Ἀποπανοῦσε πάκα τζ' ἀποκα-τοῦσε πάκα τζαὶ τὰ μισὰ κρῖς (ἀποπάνω κι ἀποκάτω πλάκα καὶ στῆ μέση κρέας. *Η χελώνη) Τσακων. || *Ἀσμ. *Ποπάνωθεν ποῦ τὸ τειχιὸν ἐπῆαν τὸ 'ἐκρεμ-μίσαν (ἐκρήμνισαν) Κύπρ. *Ἀντίθ. ἀποκάτωθεν.

***ἀποπάνωθεν-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπεπάνθεν-τῶς Πόντ. (*Οφ.)

*Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπάνωθεν κ' ἔσω. *Εκ τῶν ἄνωθεν μερῶν.

ἀποπανωθξό ἐπίρρ. *Ανδρ. Κέρκ. Κρήτ. Λευκ. Νάξ. (Δαμαρ.) *ποπανωθξό Κρήτ. *ποπανωθξὸν Κύπρ. *που-πανωθξὸν Κύπρ. *πουπανωθξὸν Κύπρ. *ποπανωτοὸ Κά-λυμν. ἀποπανωθξὸς Κρήτ. ἀπουπανωθξὸς Κρήτ. *πο-πανωθξὸς Κρήτ. ἀδοπανωθξὸ Κρήτ. (Σφακ.)

*Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνωθεν. *Η λ. καὶ ἐν *Ερωτοκρ., ἐνθα ἰδ. περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λ. ἰδ. ὑπὸ ΣΞανθοῦ. ἐν σ. 503.

*Ἀπὸ ἐπάνω, ἄνωθεν ἐνθ' ἀν. : Τί στέκεσαι ἀποπανω-θξό ; *Ανδρ. *Ποπανωθξό 'ποῦ τὸ 'φάλι ἦφαι τὴ μαχαιρὰ Α.Κρήτ. Τό 'φρηκα ἐκεῖα ποῦ κάθουμονν ἀποπανωθξό αὐτόθ. *Ἀδοπανωθξό 'ς τὴ βρῦσι Σφακ. *Εκατοσε ἀποπανωθξό καὶ τὰ τσάκισε Κρήτ. Ρῖξε *ποπανωθξό σου ἕνα βοξᾶ νὰ μὴ γρου-λογήσῃς αὐτόθ. Τσῆ δώσανε τοοὶ λαμπάδες ἀναμμένες καὶ τοοὶ βάστανε 'ς τὸ κρεββάτι ἀποπανωθξό Δαμαρ. Τ' ἄστρα μιλιούνια ἐλάμπασιν *πουπανωθξὸν Κύπρ. || Παροιμ.

*Ποπανωθξὸς τοῦ κερατᾶ ξυλγὲς τοῦ βγαίνου γιόλας (ἐπὶ τοῦ παθόντος κακόν τι, ἐν ἐπιμέτρῳ δὲ καὶ ἄλλο κακὸν πάσχοντος) Κρήτ. *Ποπανωτοὸ τοῦ νοικοκυροῦ πολλὰς ξυλγὲς τοῦ πρέπουσι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάλυμν. || *Ἀσμ.

*Ποπανωθξὸς 'ς τὰ φρύδια σου ἕνα τζαμὶ δὰ χτίσω καὶ δερβισάκι δὰ γενῶ νὰ βῶ νὰ προσκυνήσω Κρήτ.

*Ἀνοιξεν τὸ 'ηῦρεν τὴν χαμαὶ μὲ δέρκα πταυρωμένα, *πουπανωθξὸν ἐφίλησεν δκυὸ δεῖλη κουραλ-λένα Κύπρ. *Ἀντίθ. ἀποκατωθξό.

ἀποπανωθξὸς ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Σῦρ. *Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπάνωθξό.

1) *Ο ἐπάνω, ὁ ἄνωθεν ἢ ὁ ἀνωτέρω τινὸς εὐρισκό-μενος Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) : Τὸ ἀποπανωθξὸ τσουβάλι κατέβασε. *Ο ἀποπανωθξὸς εἶναι πρὸς ὁμορφος Συνών. ἀποπάνω 1, ἀντίθ. ἀποκατωθξός. 2) Οὐσ., ὁ ἐπιβλέπων, ὁ ἐπι-στατῶν Σῦρ. : *Ελα δὰ καὶ σὺ ποῦ θές νὰ μοῦ κάνῃς τὸν ἀποπανωθξό!

***ἀποπάνω-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀποπαγκαικά Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

*Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπάνω-καὶ κάτω.

*Ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω : Κατῆβαίν' ἀποπαγκαικά. || Φρ. Θὰ παίρω σε καὶ στέκω ἀποπαγκαικά! (θὰ σὲ δείρω ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν).

***ἀποπάνω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀποπαγκέσ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

*Εκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπάνω-κ' ἔσω.

Ἀπὸ ἐπάνω, ἄνωθεν ἔνθ' ἄν.: Σίτᾱ ὁ Γιαννίκας κ' ἡ Μαρίκα ἔτρωγαν, ἐδέβεν ἀποπαγκέσ' ἀτουν εἶνας κορώνα καὶ ἔκραζεν κρὰ κρὰ! (ἐκ παραμυθ. σίτᾱ = ἐνῶ, ἐδέβεν = ἐπέ-
ρασεν) Σάντ.

*ἀποπάνω-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀποπαγκιάν' Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπάνω-κι ἄνω.

Ἀπὸ ἀνωτέρου τινὸς σημείου πρὸς ἔτι ἀνώτερον: Ἀποπαγκιάν' ἀσ' σὸ ρακάν' ἐξέβεν ἀπάν' 'ς σ' ὁμάλ' (ἀπὸ σημείου τινὸς τοῦ ὅρου ἐφθασεν ἀνωτέρω εἰς τὸ ὁμαλόν).

ἀποπανωλίθαρο τό, ἀμάρτ. 'πουπανωλίθαρον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. λιθάρι.

Ὁ ἄνω περιστρεφόμενος λίθος τοῦ μύλου: Αἰνιγμ. Οὔλοι οἱ μύλοι γυρίζουν τὸ 'πουπανωλίθαρον τῷ ἔδει μύλον ποῦ γυρίζει τὸ 'πουκατωλίθαρον (τὸ στόμα καὶ ἡ κάτω σιαγών). Συνών. ἀπανάρι 1, ἀπανωλίθαρο, ἀποπανάρι 2, ἀντίθ. ἀποκατάρι 2, ἀποκατωλίθαρο, κατωλίθι.

ἀποπανωμάντηλο τό, ἀμάρτ. 'πουπανωμάντηλον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. μαντήλι.

Τὸ πρόσθετον μαντήλι τῆς κεφαλῆς τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τοῦ πρῶτου.

ἀποπανωπροίκι τό, ἀμάρτ. 'ποπανωπροίτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. προίκι.

Ἡ πρόσθετος προίξ, τὸ ἐπὶ πλεον τῆς ὑπεσχημένης ἢ τῆς ληφθείσης προίκος. Συνών. ἀπανωπροίκι 1.

ἀποπάνως ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. Συγκριτ. 'πουπανώτ-τερο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω.

1) Ὁ ἐπάνω, ὁ ἄνωθεν ἢ ὁ ἀνωτέρω εὐρισκόμενος ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἀποπάνως κῆπος εἶναι ποτισμένος, ὁ ἀποκάτως εἶναι ἀπότιστος ἀκόμη Κρήτ. Ὁ ἀποπάνως γείτονας ἐμίσεισε, ὁ ἀποκάτως θὰ μισοσέψη ταχύτερον αὐτόθι. || Ἄσμ.

'Πουπάνω χόρησεν χρυσᾶ, 'πουκάτω χρυσταλ-λένα, τέλεια τὰ 'πουπανώτ-τερα, χρυσᾶ μαλαματένα

Κύπρ. Συνών. ἀποπανωθγός 1. 2) Οὐσ., ὁ Θεὸς Κρήτ.: Παροιμ. Δὲ μοῦ χτυπᾶς ἐσύ, μόν' ὁ ἀποπάνως μου (ἐπὶ ἀνθρώπου ὑπὸ εὐτελοῦς ἢ οὐτιδανοῦ ὑβρίζομένου).

ἀποπανώστρατα ἐπίρρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 'που-
πανώστρατα Κύπρ. ἀπανώστρατα Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. στράτα.

1) Ἀνωθεν τῆς ὁδοῦ Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀπανώδρομα, ἀπανώστρατα 3, ἀντίθ. ἀποκατώ-
στρατα 1. 2) Διὰ τῆς ἀνωθεν ἀγούσης ὁδοῦ ἐν σχέσει πρὸς ἄλλην κατωτέρω εὐρισκομένην Ἰθάκ. Ἀντίθ. ἀπο-
κατώστρατα 2.

ἀποπαπάνω ἐπίρρ. Κρήτ. ἀποπαδάνω πολλαχ. 'ποπαδάνω Κρήτ. Κύθηρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀποπὰ καὶ ἀπάνω.

Ἐδῶ ἐπάνω, ὀλίγον ἀνωτέρω, ἐπὶ στάσεως πολλαχ.: 'Ποπαδάνω ἦτανε Κύθηρ.

ἀπόπαππας ὁ, πολλαχ. ἀπόποππας Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπόπαππας.

1) Ἱερεὺς ἀποβαλὼν τὴν ἱερωσύνην εἴτε καταδικασθεὶς εἴτε οἰκειοθελῶς πολλαχ. Συνών. ξέπαππας. Πβ. ἀπόδιακως, ἀποκαλόγερος. 2) Κακός, ἀνάξιος ἱερεὺς Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.): Ἀτὸς ὁ ποππᾶς ἀπό-
ποππας ἔν' Ὁφ.

ἀποπαραμιτίζω ἀμάρτ. ἀποπεριματίζω Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παραμιτίζω.

Τελειώνω τὴν διὰ τῶν μιταρίων διόδον τῶν νημάτων τοῦ στήμονος: Καλέ, μὰ δὲ θὰ τ' ἀποπεριματίσωμε γ' ἐτοῦτο τὸ παννί; Ἐποπεριματίστηκε δὲ τὸ παννί.

ἀποπαραμιτισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποπεριματισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαραμιτίζω.

Ἡ ἀποπεράτωσις τῆς διὰ τῶν μιταρίων διόδου τῶν νημάτων τοῦ στήμονος: Ὅσον ἀποπεριματισμὸν νὰ τὸ δέσεις κιόλα νὰ τὸ διακινήσει' ἀπόψε.

ἀποπαραπέρα ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. παραπέρα.

Ἐκ σημείου τινὸς κειμένου ὀλίγον περαιτέρω: Ἄ δὲ βορῆς ἀποτά, πιάσε το ἀποπαραπέρα. Συνών. ἀποπαρέκει.

ἀποπαρασέρνω Κρήτ. 'ποπαρασύρνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παρασέρνω.

Τελειώνω τὸ σάρωμα, τὸ σκούπισμα: Ὁπασέ μου ἢ παρασύρα καὶ δὲν ἐποπαράσυρα τὴν αὐλή.

ἀποπαρέκει ἐπίρρ. Κρήτ. ἀπουπαρέκει Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. παρέκει.

Ἀποπαραπέρα, ὁ ἰδ.: Πᾶσι ἀπουπαρέκει, βρίσκει ἓνα παρασιτρατάκι καὶ κάνει λιγάκι ἀπογυρίδα καὶ κατεβαίνει.

ἀπόπαρμα τό, Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαίρνω.

Πληθ., τὸ περίσσευμα τοῦ στήμονος, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑφανθῇ. Συνών. ἀρπεδόνα.

ἀποπαροῦμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παρᾶς.

Δαπανῶ ὅλα τὰ χρήματά μου. Συνών. ξεπαρα-
διάζομαι (ἰδ. ξεπαραδιάζω).

ἀποπάρισμο τό, σύνθη. ἀπουπάρο'μον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαίρνω.

Ἡ σκαιὰ καὶ τραχεῖα πρὸς τινα συμπεριφορὰ: Μὲ τ' ἀποπάρισμό σου τὸ τρώμαξες τὸ παιδί σύνθη. Εἶναι κακὸ τ' ἀπουπάρο'μον, δὲ μπουρ' ἂ κρίν' ἀνθρώπους.

ἀποπαρτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποπαρτέ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαίρνω.

Ὁ ὑπὸ ἐξωτικῶν ἢ ἄλλης δαιμονικῆς ἐπηρεείας παθῶν, φρενόληπτος.

ἀποπάρωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαροῦμαι.

Δαπάνη ὅλων τῶν χρημάτων. Συνών. ξεπαράδιασμα.

ἀποπασσαλώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πασσαλώνω.

Ἐξάγω τοὺς πασσάλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τι.

ἀπόπαστον τό, Κύπρ. 'πόπαστον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παστό.

Ἐπιδόρπιον γλύκυσμα ἢ ὁπώρα: Ἐν ἔχουμεν σήμερα 'πόπαστον. Ἦριε τῶι μᾶς ἡδρε 'ς τὸ 'πόπαστον.

***ἀποπαστοῦ** ἐπίρρ. ἀπομπασιᾶς Α.Ρουμελ. (Ἀγχιάλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παστός.

Ἀπὸ παστάδος, ἀπὸ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου: Ἀπο-
μπασιᾶς ἐπιάστηκε τὸ παιδί (ἀπὸ τῆς πρώτης νυκτὸς μετὰ τὸν γάμον συνετελέσθη ἡ σύλληψις).

